

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **T.E.P. HOLZ, s.r.o.**, sídlem Školní 574, Ratiškovice, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem, sídlem Klimentská 46, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2013, č. j. 970/520/13, 79586/ENV/13,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 30.12.2013, č. j. 970/520/13, 79586/ENV/13, a rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Plzeň, ze dne 20.9.2013, č. j. ČIŽP/43/OOL/SR02/1307789.001/13/ZSB, **s e z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč k rukám Mgr. Radka Pokorného, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“), jímž mu byla uložena pořádková pokuta ve výši 25.000,- Kč. Žalobce se měl pořádkového deliktu dopustit tím, že nepředložil listiny požadované správním orgánem I. stupně, z nichž mělo vyplývat, které konkrétní pokyny zadával svému dodavateli ohledně přibližování dříví konkrétních porostních skupin na základě specifikované smlouvy.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Zejména namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvolací námitkou spočívající v tvrzení, že po něm správní orgán I. stupně žádal listiny, které neexistují. Žalobce tvrdí, že konkrétní pokyny na základě uzavřené smlouvy svému dodavateli uděloval ústně, nikoliv písemně;

s touto možností ostatně smlouva výslovně počítala. Nadto žalovaný nevyložil, jakým způsobem měl žalobce významně narušit činnost správního orgánu I. stupně. Žalobce taktéž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, ačkoliv v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu se v řízení o uložení sankce koncentrace v odvolacím řízení neuplatní.

Dále žalobce uvádí, že předtím, než správní orgán I. stupně přikročil k uložení pořádkové pokuty, měl zvolit k dosažení svého cíle mírnější opatření, například předvolání žalobce a žádání vysvětlení jeho postupu. Žalobce má pochybnosti o tom, že požadované listiny správní orgány skutečně nezbytně potřebovaly. Nadto není jasné, co měl vlastně žalobce předložit, neboť zatímco správní orgán I. stupně výslovně vyžadoval pokyny k realizaci těžby, žalovaný uvedl, že žalobce mohl předložit jakýkoliv jiný dokument prokazující sporné skutečnosti. Když však žalobce předkládal pracovní výkazy, které sloužily jako podklady pro fakturaci, nepovažoval to správní orgán I. stupně za dostatečné. Konečně žalobce tvrdí, že uložená pokuta je vzhledem k závažnosti skutku, jenž mu je kladen za vinu, nepřiměřeně vysoká.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce měl dle jeho názoru brojit proti usnesení, jímž mu byla uložena povinnost poskytnout specifikované listiny, odvoláním, anebo se usnesení podřídit. Odvolání však žalobce nepodal, nýbrž reagoval pouhým přípisem, v němž tvrdil, že veškeré relevantní skutečnosti jsou seznatelné z již dříve poskytnutých podkladů. Žalobci byla dána správním orgánem I. stupně možnost předložit jakoukoliv listinu svědčící o zjišťovaných skutečnostech, avšak ani tohoto pokynu žalobce neuposlechl. Tím se žalobce dopustil pořádkového deliktu, za nějž mu byla uložena adekvátní pokuta.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na argumentaci uplatněné v žalobě.

Ve vyjádření ze dne 4. 8. 2014 žalobce upozornil, že v původním řízení o správním deliktu, v rámci nějž mu byla pořádková pokuta uložena, došlo ke zrušení prvostupňového rozhodnutí žalovaným na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Dle žalobce se jedná o další argument, proč mu neměla být pořádková pokuta uložena a proč je její výše nepřiměřená.

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Dne 31. 5. 2013 správní orgán I. stupně žalobci oznámil, že s ním zahajuje řízení o správním deliktu podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa. Tohoto deliktu se měl žalobce dopustit tím, že v lesích na území CHKO Český les zvolil nevhodnou technologii pro přibližování dříví po provedených těžbách, čímž byla nadměrně poškozena lesní půda vyjetými kolejemi, a zároveň došlo k poškození kořenů okolních stromů. Žalobce prováděl lesnické práce pro správce pozemků, Lesy České republiky, s.p.

Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 24. 6. 2013, č. j. ČIŽP/43/OOL/SR01/1307789.004/13/ZSB, byla žalobci uložena povinnost předložit „*originály nebo úředně ověřené kopie uzavřených smluv o dodávce prací se subdodavateli...*“ a dále „*jakoukoliv listinu – kromě uzavřené smlouvy o dodávce prací (např. dílčí pokyn k realizaci, objednávku, fakturu, zadávací list...) týkající se provedeního přibližování dříví subdodavatelem*“.

Žalobce dne 8. 7. 2013 předložil podklady, které považoval za relevantní. Jednalo se především o pracovní výkazy jednotlivých pracovníků, z nichž vyplývá, kde a kolik bylo vytěženo a vyvezeno dřeva. Dále byly předloženy smlouvy o spolupráci při provádění lesnických činností uzavřené mezi žalobcem a subdodavatelem, které lesnické práce prováděli.

Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 23. 8. 2013, č. j. ČIŽP/43/OOL/SR01/1307789.005/13/ZSB, bylo žalobci uloženo, aby do pěti dnů od doručení usnesení poskytl *“vlastní-li je, následující listiny: dílčí pokyny k realizaci, které se týkají provedené těžby dříví a jeho přibližování subdodavatelem přes porostní skupiny ..., popř. jinou listinu, kde je upřesněno konkrétní místo k provedení těžebních činností (těžba + přibližování) pro konkrétního subdodavatele“*.

Žalobce požádal dvakrát o prodloužení lhůty, čemuž správní orgán I. stupně vyhověl, a následně se k věci vyjádřil přípisem ze dne 13. 9. 2013. Uvedl, že o rozhodných skutečnostech svědčí již poskytnuté podklady a že provedení lesnických služeb subdodavatelem v rozsahu poskytnutých pracovních výkazů nepovažuje za sporné.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 20. 9. 2013, č. j. ČIŽP/43/OOL/SR02/1307789.001/13/ZSB, byla žalobci podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu uložena pořádková pokuta ve výši 25.000,- Kč za neuposlechnutí pokynu úřední osoby. Pořádkového deliktu se žalobce měl dopustit tím, že neposkytl listiny požadované v usneseních správního orgánu I. stupně ze dne 23. 8. 2013 a ze dne 4. 9. 2013. V odůvodnění se uvádí, že pracovní výkazy poskytnuté žalobcem byly neprůkazné, neboť nebyly opatřeny žádnými podpisy. Žalobce měl tedy poskytnout dílčí pokyny k realizaci, které byl povinen svým subdodavatelům zasílat na základě uzavřených smluv. Tyto dílčí pokyny však předloženy nebyly.

V předkládací zprávě správní orgán I. stupně uvedl, že informaci o ústní podobě pokynů k realizaci činnosti subdodavatelům žalobce v řízení neuvedl, tato skutečnost byla zjištěna teprve svědeckou výpovědí subdodavatelů. Svědecké výpovědi správní orgán I. stupně provedl proto, aby bylo prokázáno, kdo, kdy a v jakých porostních skupinách prováděl přibližování dříví. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že existují výstupní sestavy z počítače lesního stroje o výrobě, kde je identifikováno, kdo, jaký stroj, jaká firma práce provedla, jaké množství, kdy, kde, a v jakém porostu bylo s prací započato a skončeno. Tyto sestavy jsou předávány žalobci a na základě toho probíhá fakturace za práci. Pokud by žalobce namísto opakovaných žádostí o prodloužení termínů k předložení listin sdělil, že pokyny pro subdodavatele byly poskytovány ústně a poskytl jiné listiny (faktury, výstupní sestavy z počítače stroje, byl by postup ve správním řízení neztěžován.

Odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení pokuty bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 12. 2013, č. j. 970/520/13, 79586/ENV/13. Na konkrétní námitky, zejména tvrzení žalobce, že pokyny k realizaci poskytoval svým subdodavatelům pouze ústně, reagoval žalovaný tvrzením, že tyto námitky měly být uplatněny v rámci odvolání proti usnesení ukládajícímu povinnost listiny poskytnout, nikoliv až v rámci řízení o pořádkovém deliktu. Dále žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně dal žalobci možnost poskytnout i jiné listiny, než dílčí pokyny k realizaci, avšak žalobce nevyužil ani této možnosti. Žalobce tak měl dle žalovaného doložit např. objednávky, fakturu, zadávací list či jinou listinu, když pokyny k realizaci v písemné podobě nedisponoval.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového

a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Jelikož bylo napadené rozhodnutí zrušeno pro vady řízení, rozhodl soud dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.

Žalobci byla uložena pořádková pokuta podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle nějž „[s]právní orgán může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že neuposlechne pokynu úřední osoby“.

V případě žalobce byly sporné oba prvky skutkové podstaty, tedy zda neuposlechl pokynu úřední osoby (respektive zda splnění pokynu nebylo nemožné) a zda tím závažně ztěžil postup správního orgánu. Žalobce v odvolání uplatnil argumentaci založenou především na tvrzení, že požadovanými listinami (dílčími pokyny pro subdodavatele) vůbec nedisponoval, protože neexistovaly vzhledem k jejich ústní formě. Tato skutečnost byla poté dle předkládací zprávy odvolacímu orgánu prokázána výsledkem svědků (subdodavatelů) dne 9. a 10. 10. 2013. Žalovaný na námitky o neexistenci písemných pokynů reagoval souhrnným tvrzením, že měly být uplatněny v odvolání proti usnesení ukládajícímu povinnost listiny předložit. Nejednalo se sice o aplikaci koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu, jak namítal žalobce, neboť žalovaný neargumentoval tak, že žalobce měl své námitky uplatnit v prvostupňovém řízení o uložení pokuty. Ostatně v řízení o uložení pořádkové pokuty je podle § 62 odst. 5 správního řádu vydání rozhodnutí prvním úkonem, a žalobce by tedy ani neměl příležitost před správním orgánem I. stupně uplatnit svou obhajobu. To však nic nemění na tom, že žalovaný byl povinen odvolací námitky týkající se skutkového stavu řádně posoudit v rovině deliktní odpovědnosti žalobce, jestliže dle správního orgánu byl delikt žalobcem spáchán nepředložením listinných pokynů.

Namítal-li tedy žalobce v odvolání, že jej správní orgán I. stupně sankcionoval za nepředložení neexistující listiny, vznikla podstatná pochybnost o zjištěném skutkovém stavu. V případě, že by žalobci skutečně byla usnesením správního orgánu I. stupně uložena nesplnitelná povinnost, tedy předložení neexistující listiny, by bylo irelevantní, že proti tomuto rozhodnutí nebrojil odvoláním. Nadto nelze pominout, že obě usnesení správního orgánu I. stupně byla formulována tak, že žalobce má požadované listiny poskytnout, vlastnil je, a výslovně bylo uvedeno, že mohou být poskytnuty jakékoliv listiny, které budou s to prokázat zjišťované skutečnosti. Žalobce tedy mohl být v dobré víře, že veškeré relevantní listiny, které měl k dispozici, poskytl, a tím usnesením vyhověl. Za takové situace mu nelze klást k tíži, že se proti usnesením nebránil.

Je pravdou, že žalovaný se ve svém rozhodnutí alespoň dílčím způsobem ke skutkovým tvrzením žalobce vyjádřil, neboť uvedl, že pokud žalobce nedisponoval požadovanými dílčími pokyny v písemné podobě, mohl předložit jakoukoliv jinou listinu, která by zjišťované skutečnosti jednoznačně prokazovala (objednávky, fakturu, zadávací list či jinou listinu). Takovýto závěr se však nevypořádává s argumentací žalobce, že veškeré existující listiny předložil a žádnými jinými nedisponuje. S tímto tvrzením žalobce se žalovaný nevypořádal v dostatečném rozsahu, přitom z předkládací zprávy správního orgánu vyplývá, že určitými listinami žalobce disponoval.

V dané věci je však rozhodné vymezení deliktního jednání žalobce. Z výroků rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, v čem měl spočívat skutek, jímž se žalobce dopustil pořádkového deliktu. Jinými slovy nelze určit, kterou konkrétní listinu, měl žalobce předložit, aby se nedopustil pořádkového deliktu. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je pouze obecně uvedeno, že žalobce nesplnil povinnost předložit listiny, které mu byla uložena usnesením ze dne 24. 6. 2013 a ze dne 23. 8. 2013. Je zřejmé, že žalobce těmito výzvám

alespoň zčásti dostál, neboť poskytl kopie požadovaných smluv se svými subdodavateli. Dále poskytl pracovní výkazy, které dle jeho názoru poskytovaly vypovídací údaje o konkrétním postupu těžby a přiblížení dřeva. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že je žalobce pokutován výhradně za to, že nepředložil dílčí pokyny k realizaci, které měl svým subdodavatelům zadávat podle čl. II odst. 1 a 4 smlouvy, kterou s nimi uzavřel. Z předkládací zprávy odvolacímu orgánu však vyplývá, že pokyny byly pouze ústní. Zřejmě na základě takového zjištění žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce měl předložit listiny jiné, rozdílné od pokynů k realizaci (objednávka, faktura, zadávací list). Žalovaný se sice ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně o delikt ní odpovědnosti žalobce, avšak skutek deliktu vymezil odlišně, jestliže delikt ní jednání žalobce mělo dle žalovaného spočívat v nepředložení jiných listin než dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný tak v rozporu se zásadou totožnosti skutku nepřipustně změnil předmět delikt ního jednání žalobce, jak byl vymezen rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Jedná se o závažné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť tímto postupem bylo žalobci odepráno právo na spravedlivý proces, proto soud dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného zrušil, protože se jedná o vadu řízení, která má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Dle § 78 odst. 3 s. ř. s., soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť z předkládací zprávy vyplývá, že žalobce nedisponuje písemnými pokyny pro subdodavatele, proto je vyloučena odpovědnost žalobce za nepředložení neexistujících listin (pokynů pro zadavatele).

V důsledku uvedených vad soud nebyl oprávněn se zabývat dalšími uplatněnými žalobními body, tedy především otázkou potřebnosti požadovaných listin k objasnění věci v řízení o správním deliktu a přiměřenosti uložené sankce. Tyto aspekty věci lze posoudit až v okamžiku, kdy bude postaveno na jisto, v čem spočívá sankcionovaný skutek. V této souvislosti soud konstatuje, že pořádkovou pokutu dle § 62 odst. 1 písm. c) s. ř. lze být nepravomocně uložit, pouze pokud nadále probíhá správní řízení.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce předně uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč. Další žalobcovy náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení, podání návrhu ve věci samé a repliku k vyjádření žalovaného. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3.100,- Kč ($3 \times 3.100 = 9.300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak činí 10.200,- Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12.342,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobci vznikly náklady ve výši 15.342,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková